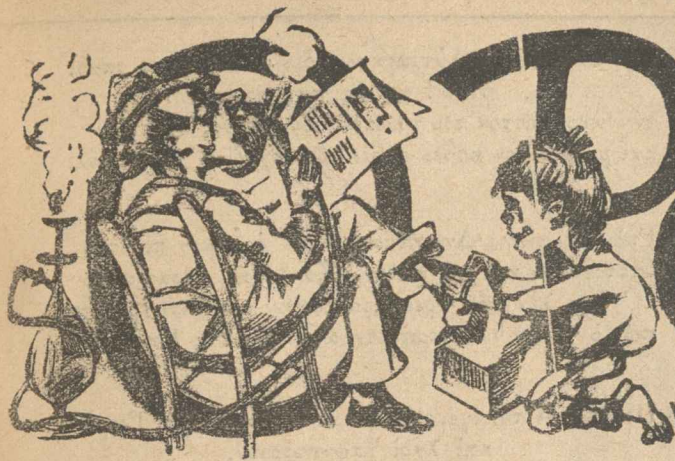

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενῆντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε καὶ πεντακόσα,
ροδάνι τρέχ' ἡ γλῶσσα.

Πέμπτη Μαρτίου κι' εἰκοστή,
σχόλη τῆς Λαύρας χωριστή.

**Μὴ φαντασθῶν
ὅταν ὀπτασθῶ.**

Δόξα 'στῆς Φρειδιξρούης τὸν γέροντ' ἀσκητήν,
δόξα 'στὸν νικητήν.
Ἐυπνοῦν τὸν ἐρημίτην ζητωκραυγαὶ φρενήρεις,
παιᾶνες μαχητῶν,
κι' ἐμπρὸς του παρελαύνει ὁ Κάιζερ ξιφήρης
μὲ λάμποντα στρατόν.

Βροντοῦν τὰ τύμπανά των, αἱ σάλπιγγες σαλπίζουν,
γεραίρεται τὸ κλέος πολεμικῶν σφαγείων,
καὶ μάρτυρες τροπαίων ἐμπρὸς του κυματίζουν
τῶν Πρώσων αἱ σημαῖαι καὶ τῶν Βρανδεμβουργείων.

Τὶ λάβαρ' ἀπαστράπτουν, τί κέρατα φυσοῦν...
ὁ Κάιζερ τοῦ ζῶνει τὸ ξίφος τὸ χρυσοῦν,
κι' ἐκεῖνος ὑποκλίνει τὴν σπάθην περισφίγγων
ὑπὸ πετῶντας ἤχους τυμπάνων καὶ σαλπίγγων.

Εὐοὶ συναλαλάζουν τὰ πλήθη τῶν Τευτόνων
'στοῦ Λάουμβουργ τὸν Δούκα, τὸν νέον κολοσσόν,

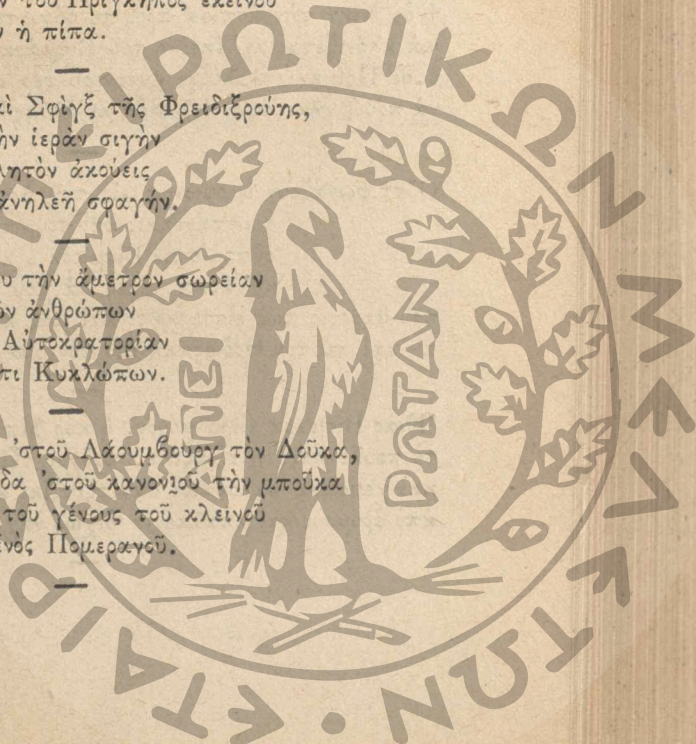
εὐοὶ 'στὸν ἐρημίτην τῶν ὀγδοῇντα χρόνων,
τὴν ἄκαμπτον καὶ γαῦρον ἐλάτην τῶν δασῶν.

Κατάρρα, ψάλλουν ἄλλοι μὲ γόους μαύρου θρήνου,
'στὸν ἄρπαγα, τὸν γῦπα...
πόσους καπνοὺς πολέμων τοῦ Πρίγκηπος ἐκείνου
ἐσκόρπισεν ἡ πίπα.

Εὐοὶ, στρυφνὴ Πυθία καὶ Σφιγξ τῆς Φρειδιξρούης,
εἰς τῆς βωβῆς ἐρήμου τὴν ἱερὰν σιγὴν
μυριονέκρων φόνων ἀλαλητὸν ἀκούεις
καὶ βλέπεις μαχομένων ἀνηλεῆ σφαγὴν.

'Αρίθμει τῶν δαφνῶν σου τὴν ἀμετρον σωφείαν
ὁ δι' ὅστων ἀνθρώπων
ἀκλόνητον ὀρθώσας τὴν Αὐτοκρατορίαν
ὡς τεῖχος τι Κυκλώπων.

Εὐοὶ κι' ἐγὼ κραυγάζω 'στοῦ Λάουμβουργ τὸν Δούκα,
ἂν κι' εἶχες τὴν Ἑλλάδα 'στοῦ κανονιοῦ τὴν μποῦκα
κι' ἐκήρυξες πῶς χάριν τοῦ γένους τοῦ κλεινοῦ
δὲν θυσιάζεις αἷμα κι' ἐνὸς Πομερανίου.

Εὐάν ὁ Τεῦτων γίγας τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας,
χρυσῶς τὸν περιβάλλει τῆς νίκης ὁ μανδύας,
σαπφείρινος αὐγάζει τῆς δόξης οὐρανός
καὶ ἀνίπταται πρὸς τοῦτον ὁ γέρον Γερμανός.

Εὐοί, βομβεῖ τὸ πλῆθος εὐνόμων πολιτῶν,
εὐοὶ 'στὸν Ἀετόν,
ποῦ δίχως σὰν Τρικούπης ν' ἀρθῇ πρὸς τὴν βαλβίδα
συνέπης 'ἐνιαίαν καὶ κραταιὰν πατρίδα.

Μονάχος σύντροφός του καὶ ἀχώριστός του φίλος
μένει πιστός του σκύλος,
αἱματωμένης δόξης ἀκοίμητος φρουρός,
ὡς ποῦ καὶ αὐτὴν νὰ φάγῃ ἀχόρταγος καιρός.

"Ἄλλη φαντασία ὄντως ἐξαιδία.

Σήμερα γιορτὴ τῆς Λαύρας... μὴν κοιμᾶσθε τόσοι χαῖνοι,
μαχητῶν προγόνων πλῆθος πρὸ τοῦ Μπάρμπα παρελάνει,
τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ...
μὲ γοργὸν προβαίνουν βῆμα τὰ σεπτὰ φαντάσματά των
καὶ τὰς σπάθας των γυμνῶν καὶ συγκρούουν τάρματά των
μ' ἓνα κτύπημα βαρὺ.

Γκάπ καὶ γκούπ, ἀρμάτων κτύποι καὶ πατήματα βαρεῖα,
πλημμυρίζ' ἡ φουστάνελα καὶ ἡ φλοκάτα καὶ τὸ φέσι,
καὶ χρυσὴν προσφέρουν σπάθην εἰς τὸν Βίσμαρκ τοῦ Μωρηῆ,
μὰ τοῦ δίνουν καὶ ἓνα πράσσο νὰ τὸ κόψῃ μὲς 'στὴ μέση.

Ὁ Θεόδωρος τὸ πράσσο πετσοκόβει πέρα πέρα...
ὁ περιδοξὸς ἡμέρα!
Εἰς τὸ κόψιμον τοῦ πράσσου συγκινεῖται κάθε λίθος,
μπράβο, Μπάρμπα, γειά σου, Μπάρμπα, ψηφοφόρων σκούζει
καὶ τοῦ λένε μ' ἓνα στόμα: [πλῆθος,
«κόψε μας κανέν' ἀκόμα.»

Τὸ σπαθὶ τοῦ Θεοδωρῆ κόβει καὶ ἄλλο σὰν καὶ τοῦτο
σ' ἓνα δεύτερο μενούτο,
ἡ δὲ Νίκη τὴν ἀσπίδα πρὸς τὸ δόρυ τῆς συγκρούει,
μὰ κλονίζεται καὶ ἐκείνη τοῦ Βίσμαρκ ἡ Φρειδιξρούη,
ὁ δὲ Πρίγκηψ ὀλοῦζει «ντονερβέτερ καὶ ὠμένα!...
νὰ ποῦ βγήκε 'στὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλος Βίσμαρκ σὰν καὶ ἔμένα.»

Οὐστ φωνάζουν ὁμοφώνως εἰς τοῦ Λάουμβουργ τὸν Δοῦκα
φουστάνελας καὶ σουρτουκά...
οὐστ 'στὸν Βίσμαρκ ὁ καθεὶς
καὶ ζίντε, βρέ, νὰ μοῦ χαθῇ,
ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶσαι κάτι καὶ μὰς κάνεις τὸν καμπόσο,
ἀν καὶ σὺ τὸν Θεοδωρῆ δὲν τὸν φθάνεις μήτε τόσο.

"Ενας Βίσμαρκ εἶναι μόνον, ὁ κύρ Μπάρμπας δηλαδή,
τὸ πουλί μας, ἡ τζίτζικα, ποῦ γει τζίτζικα λαιμό,
καὶ χειμῶνα καλοκαίρι σὰν τζίτζικα κελαιδεῖ
ἀπὸ δρόμους καὶ μπαλκόνια δίχως νάχη τελεσιμώ.

Καὶ ἂν κανέναν Αὐτοκράτωρ δὲν τοῦ 'χάρισε σπαθὶ
φτοῦ! καὶ ἄς πάη νὰ χαθῇ...
τὴν ἀκούραστὸν του γλῶσσαν ἔχει ξίφος κοπιτῶν
καὶ μ' ἐκείνην κόβει ράβει τῶν σχεδίων τὸν σωρόν.

Γιὰ τῆς φίλης Δημητσάνας τὸν ἐρίτιμον πολίτην
ὑποτρέμουν καὶ τὰ χεῖλη βυζανιάρας κορασιῶς,
καὶ ὅλοι λέν τῆς Φρειδιξρούης τὸν μεγάλον ἐρημίτην
πῶς ὁ γέρον θὰ ντροπιάσῃ ἀσκητῆς τῆς Κηφισιάς.

Προσφωνεῖ τὸν γέρο Βίσμαρκ ὁ σκηπτούχος Γερμανός
καὶ λαοὶ θαυνοῦν,
προσφωνεῖ καὶ ὁ Βαφειαδάκης, Αὐτοκράτωρ Συριανός,
Θεοδωρῆν τὸν σιδηροῦν.

Εἰς φρενῶν συγνὰς ἐξάψεις ἡ πανήγυρις μὲ φέρεῖ
ὅταν βλέπω ποῖος Βίσμαρκ καὶ 'στὸ κράτος μας ἐσάν...
ἀλλ' ἐνῶ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ φιλεῖ ὁ Βίσμαρκ χεῖρ
σκύβει κατ' ὁ Βαφειαδάκης καὶ φιλεῖ τοῦ Δεληγιάνη.

Τρέχει κόσμος εἰς τὸν Βίσμαρκ ἀπὸ τῶν τετραπεράτων,
ἀλλὰ τρέχουν καὶ 'στὸν Μπάρμπα Συριανῶς μὲ τὰ μῦθ...
καὶ τοῦ λένε «σῶσε, Μπάρμπα, τὰ φτωχὰ μας τὰ μῦθ...
νὰ μὴν πάθουν ἰλαρά,»
καὶ ἅπαντ' ὁ πρὸς Μπάρμπα ἰλαρῶς παρατηρῶν
πῶς θὰ 'δοῦν τὴν Βασιλεῖαν καὶ τὸ φῶς τὸ ἰλαρόν.

Ξεκουράζεται ὁ Βίσμαρκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν σιδηρῶν
εἰς τὰ δέρματα πανθῆρων,
μὰ καὶ ὁ Βίσμαρκ τῆς Ἑλλάδος ἀρχινᾷ τὰς ἐπισκέψεις
'στὰ ταμπάκια τῆς Σύρας ὡς εἰδήμων βυρσοδέψης,
καὶ πετσιῶν κυττάζων στίβας λέγ' εἰς ἓναν παπουτοῦ
πῶς θ' ἀργάσῃ σὰν ἐκεῖνα καὶ καμπόσων τὸ πεσί.

Τῆς εὐπλόου Γερμανίας ὁ κλεινὸς καρασκούρης
παραϊτεῖ τὸν μπουσουλὰ του καὶ ἀναπαύεται μονήρης,
ὁ δὲ Μπάρμπα-καπετάνιος πνιγομένον ναυαγῶν
δὲν κουράζεται καθόλου σὲ φουρτούναις ἐκλογῶν,
ἀλλ' ὑπόσχεται βαπτορία τραντακτὰ 'στοὺς Συριανούς
καὶ τῆς Σύρας οἱ Μπουρλήδες ξεφωνίζουν «ὦχονους.»

Ποῖος Βίσμαρκ... παρελάσεις, τράκκις, ἄνθη, περιστέρια...
μάτς καὶ μούτς φιλιὰ 'στὸ στόμα, μάτς καὶ μούτς φιλιὰ
τί γυναῖκες τοῦ φωνάζαν «Θεοδωρῆ νὰ σέ χαρῶ,» [χρῆμα
τί κορίτσια τὸν φιλοῦσαν σὰν τὸ κρύο τὸ νερό.

Μὲ χροιάν ροδῆς ροδίζει μὲς 'στῶν ρόδων τοὺς σωρούς,
ἐλυθῆκαν τὰ κορδόνια καὶ τῆς ἄμιας Ἀγγελούς,
μὲ τὴν Σύρα τὴν ἀπάνω γαυριᾷ καὶ ἡ κάτω Σύρα
καὶ ἡ σκιά τοῦ Φερεκῦδη βουτηγμένη μὲς 'στὴν ψεῖρα
'στοῦ κυρίου Βαφειαδάκη ἐτριγυρίζ' ἐν σπουδῇ
τὸν ἀψείριστον νὰ 'δῇ.

"Εσπευσε καὶ ἄεργων πλῆθος καὶ τραβώντας τὰ μαλλιά
τάισέ μας, τοῦ φωνάζουν, καὶ δὲν βρίσκουμε δουλειά.

Ἡ Πατρίς φοροῦσα κράνος νικηφόρον μὲ πτερὰ
φασκελόνει τὰ παιδιὰ τῆς δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

ὁ δὲ Βίσμαρκ κοπανίσας 'στὸ γουδί τοῦ Βαφειαδάκη
λίγο φρέσκο Βορειοδάκι,
λάβετε, πρὸς τούτους εἶπε, φάγετέ το εὐγνωμόνως,
οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ φρέσκος ὁ χυνόμενος ἀφθάνως.

Ἄλλ' ἐνῶ σοφῶς ἐλάλει τὸ χρυσὸ των τὸ πουλάκι
μὲς 'στὸ στόμα του τὸ λάλλον
ἔπεσαν ραχὰτ-λουκούμια τοῦ γνωστοῦ Σταματελάκη
καὶ λουκουματζήδων ἄλλων,
ὁ δὲ Θεόδωρος τὰ χάβει καὶ μὲ μιά χαψιά τὰ τρώγει
καὶ ἐνθυμούμενος τὸν Βίσμαρκ σοβαρῶς ἐμονολόγει:
«ὦ συναδέλφε μου Βίσμαρκ δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ,
ἔπσαν ραχὰτ-λουκούμια μὲς 'στὸ στόμα σου ποτέ;»

Καὶ σπετσιέρης Συριανός,
ἀρκετὰ ξερακιανός,
μὲ 'δικό του χρεὶ μῦρον
καὶ τὴν κάτω καὶ ἄνω Σύρον,
καὶ κυρίους καὶ κυρίας,
θιασώτας τῆς πατρίδας.

Καὶ ὅποιος εἰς τὸ Κορδόνι ἐβαπτίσθη
πῆγε 'στὴν Σπετσαρία του καὶ ἐχρίσθη,
καὶ τότε μυρωθέντες κατὰ κόρον
προσῆλθον μὲ κατάνυξιν χοροὶ
ἀρρένων καὶ θηλέων Μυροφόρων
καὶ ἐμύρωναν τὸν Βίσμαρκ Θεοδωρῆ.

Καὶ ἐσκέφθησαν Κορδόνιοι καμπόσοι
ἀπὸ τὸ χρίσμα αὐτὸ ποῦ θὰ τοὺς σώσῃ
νὰ στεῖλουν καὶ παντοῦ πρὸς τὰλλα μέλη
μηδεμιᾶς φειδόμενοι θυσίας,
καθὼς καὶ ὁ Πατριάρχης ἀποστέλλει
πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἑκκλησίας.

Καὶ ὁ Θεόδωρος πηγαίνει 'στὸν ὄντα
καὶ γράφει μιὰ γραφὴ γιὰ τὸν Δεσπότη,
καὶ ἀμέσως ὁ Δεσπότης ἀπαντᾷ:
«ἔλα νὰ 'βρῇς στρωμένο φαγοπότι.»

Τσουμποῦσι γιὰ τὸν Βίσμαρκ κάνει πρώτης
τῆς Σύρας ὁ γλυκύτατος Δεσπότης,
ἐν μέσῳ δὲ προσέπειν θερμῶν
ἠκούσθη τέτοια λόγια νὰ προσέβῃ:
«ἐπάκουσον, ὦ Κύριε, καὶ ἡμῶν
καὶ ἀγιάσον τὸ μῦρον τοῦ Σπετσιέρη.

«Καὶ φάρμακον σωτήριον ἂς γίνῃ
μαλακίων καὶ βλακειῶν καὶ νόσων,
καὶ σιδηρῶς ὁ Θεόδωρος νὰ μείνῃ
πρὸς αἶσχος καὶ τοῦ Βίσμαρκ καὶ τῶν Προσώπων
καὶ ὅζαν τοῦ λαοῦ σου καὶ τιμὴν...
κοντὸς ψαλμός... τρεῖς γένοιτο καὶ ἁμὴν.»

Χαῖρε μύρον, χαῖρε χρίσμα,
ψάλλει κάθε Κορδονάτος,
ἔσκασε μὲ τόσο πείσμα
κι' ὁ πολὺς Μαυρογορδάτος.

Ἔσκασε κι' ὁ Σαλταμπάσης,
ἔσκασε κι' αὐτὸς ὁ Σκάσης
κι' ἄλλοι προὔχοντες γεροί,
ποῦ δὲν ἔβροχ' ἀράδα
νᾶμπουν μέσα 'στὴν τετράδα
τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ.

Μὲς 'στὸν ἔνδοξον ἀγῶνα
τί σκασίλα καὶ τί λύπη!...
βλέπουν τὸν χρυσοῦν Νυμφῶνα
ὅμως ἔνδυμα τοὺς λείπει
νὰ καθίσουν εἰς αὐτὸν
καὶ θρηνοῦν μὲ κοπετόν.

Σήμερα Λαζάρου σχολή
καὶ τὰ βᾶγια πιάνουν ὅλοι,
καὶ τῆς λύρας αἱ χορδαὶ
ἐνυμνοῦν τὸν Θεοδωράκη:
«ἔρδε Λάζαρε περδὲ
γιὰ νὰ λείψῃ τὸ σαράκι,
νὶ ποτίσμε, νὶ σκαλίσμε,
σύ μὲ σώζεις κι' ἀπολεῖς με.»

Τρίτη φαντασία εἶδος βουρλισία.

Ἡλεκτρικὸ 'ρωλόγι μεσάνυχτα σημαίνει,
δὲν σείνεται ἓνα φύλλο 'στὸ φύσημα τῆς αὔρας,
καὶ ρήτορες καμπόσοι κοιμοῦνται κουρασμένοι
ἀφοῦ ξεσβερωθῆκαν μὲ τὴν γιορτὴ τῆς Λαύρας.

Ὁ Φασουλῆς μονάχος ἐκ τῶν πατριωτῶν
στεφάνους τρεῖς κρατῶν
σφικτὰ σφικτὰ δεμένους μὲ σπάγους καὶ κορδόνια,
'στοῦ Πανεπιστημίου τάγάματα προβαίνει
γιὰ νὰ τὰ στεφανώσῃ καθὼς κι' εἰς ἄλλα χρόνια,
κι' ἀκίνητος μπαστάκας ἐνώπιόν των μένει.

Θαρρεῖ τοὺς ἀπεργοῦντας πῶς βλέπει φοιτητὰς
κι' ἀκούεται μακρόθεν βοή καὶ σαματὰς.
Φαντάζεται μὲ τρόπον πῶς πρόσωπ' ἀντικρύζει
ρητόρων τραγικά,
κι' ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του φλογώδης λαμπυρίζει
ὁ κότσος τῆς Ροκᾶ.

Ἐμπρὸς του παρελαίνει στρατὸς φοιτητριῶν
καὶ πρὸ τῶν ἀγαλμάτων χορεύει τῶν τριῶν,
κι' αὐτὸς θαρρεῖ πῶς εἶναι ψευδὴς δαιμόνων πλάνη
καὶ τὸν σταυρὸ του κάνει.

'Στὸν Κοραῆ σιμόνει μὲ τρίχας ὀρθωμένας
καὶ πύρινη ματιὰ,

κι' ἐκεῖνος μὲ τὴν μύτη τῆς πέτρινῆς του πένας
τοῦ δίνει μιὰ μυτιὰ.

Θαρρεῖ πῶς ἀπ' ὀπίσω τὸν κυνηγοῦν κορίτσα
κι' ἔμπρὸς 'στὸν Πατριάρχην τὸν τράχηλόν του κλίνει.
ἀλλὰ κι' αὐτὸς σηκώνει 'ψηλὰ τὴν πατερίτσα
καὶ δίχως γρῦ νὰ βγάλῃ τὸν ἀφαλὸ τοῦ λύνει.

Κι' ἐνῶ γεραῖς τῆς τρώει χωρὶς τὰ χωρατὰ
τὸν σπρώχνει πρὸς τὸν Ρήγαν ἀκάθεκτος ὁρμή,
ἀλλ' ὅμως ποῖον θαῦμα!... ἐμβρόντητος κυττᾷ
τοῦ Μπάρμπα τὸ κεφάλι 'στοῦ Ρήγα τὸ κορμί,
κι' ἐξίσταται καὶ χάσκει μὲ πηχυαῖον στόμα
πῶς Θεόδωρος καὶ Ρήγας 'γενῆκαν ἓνα σῶμα.

Κι' ἀφοῦ μὲ φρίκην εἶδε τοιαῦτα θαυμαστὰ
πεζὸς ὁ κακομοῖρης 'στὸν Πειραιᾶ κατέβη,
καὶ 'στὸν Καραϊσκάκη στηλόνεται 'μπροστὰ
καὶ τὸν ἀποκαλύπτει καὶ τέτοια ρητορεύει.

Ὡ στρατηγὲ τῆς Ρούμελης κι' υἱὲ τῆς Καλογραιάς,
ιδεῖ τῆς σήμερον φυλῆς τὸ σκελετωδὲς κρέας,
ιδεῖ τὸν Βίσμαρκ Θεοδωρῆν, ιδεῖ τοὺς Κορδονάτους,
ιδεῖ καὶ τὸν Χαρίλαον, σωστὸν Καβούρ τοῦ κράτους,
ποῦκανε τὸ Ρωμαῖκο νὰ τρέχῃ σὰν καθοῦρι
καὶ σὲ κλουβὶ κατὰκλειστο νὰ τρώῃ καναβοῦρι.

Ἰδεῖ κι' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν τὰ μέτρητα παθήματα
κι' εἰπὲ 'στοῦ Βίσμαρκ καὶ Καβούρ τὰ ψηφοφόρα θύματα.
«Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ κι' εὐγνώμων θάμαι πάντα
'στοὺς νέους ἀπογόνους μου γι' αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα.
Τὸ νὰ σκεφθῇτε ἀγαλμα καὶ δι' ἐμὲ νὰ κάνετε
παραπολὺ συμβολικὸν καὶ πρακτικὸν τὸ 'βρίσκω,
γιατὶ σὰν μ' ἀντικρύζετε ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσετε
πῶς ἡ κοιλιὰ σας πέπτωται νὰ παίξῃ Καραῖσκο.»

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης Ἀἰδονόπουλος σαλπίζει γελαστός:
«ἐλάτε καὶ σὰς ἔφερα τὰ καλοκαιρινά,»
καὶ τρέχει κόσμος ἄγνωστος καὶ πάμπολυς γνωστός
'στὸν ράπτην τὸν πανύμνητον νὰ ὀῇ τὰ φετεινά.
Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γιὰ 'μέ, κύρ Γιάννη καὶ γιὰ 'μένι,
κι' ἡ φτερωταῖς ψαλλίδαις του δούλευσον ὁλοένα,
καὶ νὰ κοστουμῇ κι' ὁμορφιάς καὶ λεβεντιάς περίσσια,
ποῦ τύφλα νάχουν 'μπρὸς σ' αὐτὰ καὶ Λόντρας καὶ Παρι-
[σι].

Θαυμάστον Ζυθοπώλειον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοπούλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλοι καὶ ὅλαι
Ἀφθονία προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεξέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντυνίαν τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μύρα ποῦναι τρέλλα καὶ καθέναν ντεριλῆς
μ' ἓνα δρό ποτήριον μόνο τοῦ διαβόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διευθυνσις; θά πῃτε... νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιὰ...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαευνιά.